

vi have Valgloven; i alle disse Love findes der Grundlovsparagrafer til yderligere Tydeliggjørelse af, hvad disse Love ville. Derfor kunde det være ganske naturligt, om man ogsaa havde forlangt denne Grundlovsparagraf ind, som forudsætter, at Lovforslagets § 47, maaske i Forbindelse med § 141, gjør, at der finder Misbrug Sted. For imidlertid ikke at lægge denne Lov væsentlige Hindrin er i Veien, forsaavidt det kunde forenes med vor inderste Overbevisning om, hvad der burde gjøres, have vi stillet disse mindre Ændringsforslag til § 1. For yderligere at pointere, at, dersom nogen Befalingsmand tillader sig at gjøre Ting, som ikke fuldt forstaaeligt falde ind under den militære Straffelov, saa vil det falde ind under den almindelige, borgerlige Straffelov. Nu veed jeg ikke, om det ærede Medlem for Sjærring Amts 5 Valgkreds Bertelsen kan forstaa det; dersom han anser det for at være en saa ubetydelig Ting, at det bliver tydeliggjort, hvad der staar i Paragrafen, saa kan han jo stemme for det; thi saa staaber det jo ikke Loven paa dens videre Gang. — I lige Maade have vi stillet et Ændringsforslag til § 162. Sidste Gang, vi havde dette Forslag for, var der lang Diskussion, om vi skulde have Paragrafen eller ikke, om Soldaternes Forhold overfor offentlige Forsamlinger, navnlig overfor politiske Foreninger. Nu veed jeg, at den ærede Formand og Ordfører for Udvalget (Boisen) er enig med mig om, at vi holde skarpt og bestemt paa og pointere, at i § 162 skal der særlig lægges Vægt paa, at der skal udfædres særligt Forbud for de Paagjældende, naar de skulle kunne straffes for at gaa til sliqe Møder, og derfor have mine Venner og jeg tilladt os at indstyre de 4 Ord „for det enkelte Tilfælde“, for yderligere at pointere det, som vi have været enige om med den ærede Ordfører og Formand. Det forekommer mig ikke at være nogen særdeles stor Forbrydelse og heller ikke, at der er særlig Grund til, at Lovforslaget skulde strande, hvis de to af mig nu nævnte Ændringsforslag bleve vedtagne. Det vil kun hjælpe os til yderligere at tydeliggjøre, hvad man iforveien er enig med os om. Vilde vi have lagt yderligere Hindringer i Veien for Loven, saa vare vi komne ligesom sidst med Grundlovsparagrafen og § 162; men vi have kun her tilladt os at tydeliggjøre de Paragrafer, som allerede bestaa, og vi antage saa, at ærede Medlemmer, desom de virkelig ansaa dem for at være saa smaa Ændringer, kunde tage imod dem. Vi gaa videre og komme til § 200, og det er, som Flertallet i Betænkningen har indrømmet, en Paragraf af meget stor Betydning, idet den arbitrære Straffemaade kan bruges og anvendes paa en Maade, som kan være i højeste Grad generende for Mandsskabet. Nu er der stillet et Ændringsforslag under Nr. 26, og det ærede Medlem for Sjærring Amts 5te Valgkreds udtalte før, at han ansaa det for et Fremstridt; at denne

Ændring var kommen til, og det kan jo ogsaa se ud, som om det var et Fremstridt, men i det praktiske Liv siger det ingen Verdens Ting og vil ingen væsentlig Forskjel gjøre. Det vil maaske gjøre den Forskjel, at de ikke kunne gjøre som i Aarhus, spænde os for Harven eller dømme os til saadanne ekstraordinære Arbejder; men hvad der ved Nyttet er det Væsentligste, Paraderingen, kan efter denne Ændring misbruges akkurat lige saa meget som før. Hvad i Alverden skulde forhindre en Jurisdiktionschef fra, naar han kommer og syner en Mand, som f. Ex. er marchfærdig tilhest, og han finder noget Støv i Pistolhylsteret, noget Tælle i Korset i hans Stigbøyle, eller han gnider med sin hoide Handfæ paa Sestens Knæ, og det ryger lidt, i Henhold til Ændringsforslaget at sige: Hør lille Ven, du har vist godt af at mønstre 8 Dage marchfærdig tilhest. Jeg spørger de ærede Forslagsstillere, om det vil være umuligt med denne Ændring at misbruge dette Forhold, som det bliver misbrugt nu? Jeg kan ikke indse Andet, end at de kunne misbruge Paradering og den Slags Ting akkurat i samme Maal, som de gjøre nu. Den Ændring, vi have tilladt os at foreslaa, lader jo til at gotte de Herrer saa særdeles, fordi der er indløb t en Redaktionsfeil. Efter den ærede sidste Talers Udtalelse maa man jo antage, at naar vi fik Forslaget ordnet saaledes, at der blev den gode Mening veri, som han forlangte, vilde han næsten kunne stemme for det. Det forekommer mig ganske mærkeligt, at de Herrer opholde sig saa stærkt ved, at der er indløbet en Redaktionsfeil, det er jo dog Noget, vi træffe daglig her i Thinget. De Herrer ere jo ikke i fjærreste Maade uvidende om, hvad vi tilføjte med Ændringen, at vi nemlig ville opnaa, at ingen Jurisdiktionschef arbitrært kan idømme Vand- og Brød-Straf. Nu veed jeg godt, at jeg vil møde Nedsigelse hos Juristerne, naar jeg siger, at Vand og Brød Straffen er en Straf, der er vanærende i den offentlige Mening. De ville sige, at ingen Straf i og for sig er vanærende i den offentlige Mening, det Vanærende er Forbrydelsen, som Vedkommende har begaaet. Jeg siger imidlertid, at i Folkebevidstheden anses Vand- og Brød-Straffen for vanærende, fordi man i Almindelighed antager, at den kun idømmes, naar man har begaaet Ting, som ere vanærende, og gaar jeg ud f a det, kan jeg ikke se Andet, end at man har Lov til at udtale, at det er en vanærende Straf, og vi kunne paa ingen Maade forstaa, at det skulde være saa umuligt og urimeligt, at den skulde udgaa som arbitrar Straf. Man ser jo, at Flertallet selv har havt en Fornemmelse deraf, at det ikke kunde staa, som det staar, idet de have indrømmet os, at det var billigt, at der blev gjort Noget, idet de have sagt, at strengt Fængsel paa Vand og Brød skulde udgaa. Forskjellen er imidlertid kun den, at strengt Fængsel